

Cietā piezemināšanās

Baltas cukurvates pārslas krīt no debesīm, apsedz mūsu tumšo pasaulīti, iefiltrējas mūsu smadzenēs un sirdīs. Reklāmas gaismas izdzen pēdējo tumsu no skatlogiem un stūriem. Visas rūpes par bezdarbu, parādiem un krīzi tiek pārklātas ar saldu, lipīgu sentimentu. No skaļruniem skan: „Dāvanas būs tev un man” un zvaniņi skan un Santa Klaus un Kristus bērniņš gaida mūs lielveikalā.

„Paga, paga, paga – vai es gadījumā neesmu ielicis nepareizo disku?

MOSTIES! Šajos Ziemassvētkos viss būs citādāk! Atver acis un ausis, sirdi un degunu!

Skarbā realitāte ir klāt!”

Un notika premjera Godmaņa laikā, ka viņš izdeva pavēli visiem valsts iedzīvotājiem savilkt jostu ciešāk. Un viņa pilnvarotais Mārtiņš Bičevskis vienā dienā pasludināja, ka ierēdņi tiks baroti ar māmiņu algām.

Arī Jāzebs no Purmsātiem devās ar savu sievu Mariju uz Jūrmalu, lai tur pierakstītos, jo viņi no turienes bija cēlušies. Bet Marija bija grūta. Kad viņi nonāca Jūrmalā, tur nebija vietas kur palikt, un Marijai piedzima bērns vienā tukšā graustā. Viņa to guldīja veca Moskviča aizmugures sēdekļī. Un ārā suņi nežēlīgi gaudoja kā liecinieki tam, kas šeit notika. Un netālu bija daži bomži, kam šajā visskaistākā no visām naktīm nebija ko palikt un kas sildīja savas rokas pie ugunsкура. Un tā Kunga eņģelis pie tiem apstājās, un viņa gaišums tos apspīdēja, bet bomži sastinga aiz šausmām. „Nebīstieties”, sacīja eņģelis. „Es jums pasludinu milzīgu prieku, kas būs visiem ļaudīm. Jums šodien ir piedzimis draugs, tik tiešām, īsts draugs. Jūs neesat zaudējuši prātu. Pavisam netālu no šejienes ir tas vecais grausts. Turpat Jūs atradīsiet bērnu auto aizmugurē, segā ietītu.”

Pēkšņi tiem parādījās vesels eņģeļu koris, kas dziedāja: „Gods Dievam augstībā, miers virs zemes un cilvēkiem labs prāts!”

Kad parādība bija beigusies, valdīja liels klusums. Līdz beidzot viens no vīriem uzdrīkstējās pacelt savu balsi: „Pasakiet man, kas šeit notiek? Vai galīgi savu prātu esam izkūkojuši?”

Nu ko, mīļie ļaudis! Vai bezpajumtnieki aizgāja paskatīties? Vai mēs esam ar mieru aiziet un paskatīties? Atstājot aiz sevis savas ērtības, noskaņas un piparkūkas?

Daži saka – pietiek klausīties visas tās sliktās ziņas, negatīvismu, kas gāzās pār mūsu galvām. Vai paliek vieglāk, ja neko neredz, nedzird, nesmaržo? Jautājums ir tikai par to, kāda narkotika man labāk varētu palīdzēt aizmirst un nedomāt, - vai nu tā ir pudele šnabja vai TV reklāmas vai „opijs tautai”, kā Ļenins sauca reliģiju, kas aiz sajūsmas par nākamo ir aizmirsusi pašreizējo?

Eņģeļi, Dieva vēstneši, aicina doties Jēzus meklējumos. Viņš tur ir – nabadzībā un aukstumā, tumsā un izmisumā. Kāpēc tieši tur, nevis bagāto pilīs, lielveikalu spožumā vai slimnīcas palātā? Pavisam vienkārši – tas ir apliecinājums, tā ir apzināta izvēle: Dievs ir kopā ar tiem, kas dzīvo šodienas tumsā, nabadzībā un izmisumā. Mums šodien vairāk nekā jebkad ir vajadzīgs šis atbalsts, jo nav jau vairs kur, kur balstīties. Mūsu valsts brūk kopā, mūsu sapņi izplēn, notiek cietā piezemināšanās un nav neviens, kas sniedz drošības spilvenu.

Dievs nevienam neko neuzspiež un nemēģina pierunāt. Viņš tikai piedāvā vienu iespēju,

ieklausoties šajā stāstā paturēt savu cilvēcību, savu pašcieņu un līdzjūtību laikā, kad ne tikai dvēseles salst. Pats Dievs ir piezeminājies. Vai mēs tam esam gatavi?

Mārtiņš Urdze

Liepājas Krusta ev. lut. draudzes
un Saraiķu ev. lut. draudzes mācītājs